

όνοματος ἐκάλεσε λέγουσα· Ω παῖ, διὰ τί κλαίεις; Τί δὲ ἐστὶ τὸ πένθος, ὃ ἐπὶ σὲ ἀφίκετο κατὰ τοὺς λογισμοὺς; ἔξειπε, μὴ κρύψῃς ἐν τῷ νῷ, ἵνα ἀμφότεροι γινώσκωμεν.

Πρὸς ταύτην δὲ βαρέως στενάζων εἶπεν ὁ ταχὺς τοὺς πόδας Ἀχιλλεύς Οἰδας, τίνος χάριον σοι ταῦτα ἐρῶ, πάντα γινωσκούσῃ; ὕμως ἐρῶ δή. Ἀπήλθομεν εἰς τὴν ιέραν πόλιν τοῦ Ἡετίωνος, τὰς Θήβας λέγω· ταῦτην δὲ ἔξεπορθῆσαμεν, καὶ ἡγαγομεν ἐνταῦθα πάντα τὰ τῆς λείας· καὶ ταῦτα μὲν καλῶς ἐμερίσαντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς οἱ νιὸι τῶν Ἑλλήνων· ἔξελέξαντο δὲ τῷ νῷ τοῦ Ἀτρέως τὴν θυγατέρα τοῦ Χρύσου τὴν εὐπρόσωπον· ὁ Χρύστης δὲ ὁ ιερεὺς τοῦ πόρρῳθεν τοξεύοντος Ἀπόλλωνος ἀφίκετο ἐπὶ τὰς ταχείας ναῦς τῶν Ἑλλήνων τῶν σιδηροθωράκων, ἐλευθερώσων τὴν θυγατέραμ καὶ φέρων ἔτι καὶ πλεῖστα λύτρα, καὶ τὸ στέμμα κατέχων ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ πόρρῳθεν βάλλοντος Ἀπόλλωνος, ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ τῇ χρυσῇ καὶ τιμίᾳ, καὶ ἱκέτευε πάντας τοὺς Ἑλληνας, τὸν δύο δὲ νιὸν τοῦ Ἀτρέως μᾶλλον τῶν ἄλλων, τοὺς βασιλεῖς καὶ διατάκτορας τῶν ὅχλων· τότε οἱ ἄλλοι μὲν πάντες Ἑλληνες ἐπεβόησαν, ἀξιοῦντες αἰσχύνεσθαι τὸν ιερέα, καὶ τὰ περικαλλῆ λύτρα δέχεσθαι, ἀλλ’ οὐ τῷ νῷ τοῦ Ἀτρέως τῷ Ἀγαμέμνονι ἥρσκε τοῦτο κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, καὶ δὴ σκληρῶς αὐτὸν ἀπέπμψεν, ἰσχυρὸν δὲ ἐπίταγμα προσέταπτε.

Οργὴν δὲ βαρεῖαν ἔχων ὁ γέρων, ἐπανέστρεψεν τούτου δὲ ὁ Ἀπόλλων εὐχὴν ποιησαμένου ἐπήκοθε, ἐπειδὴ σφόδρα ἦν αὐτῷ φύλος· ἀφῆκε δὲ κατὰ τῶν Ἑλλήνων βέλος κακοτικόν· οἱ ὄχλοι διε ἀπέθνησκον ἀλλεπάλληλοι καὶ συνεχεῖς· τὰ δὲ τοῦ θεοῦ βέλη ἐπέμπετο πανταχόσε ἀνὰ (ἐπὶ) τὸν πολὺν στρατὸν τῶν Ἑλλήνων· ἡμῖν δὲ ὁ μάντις καλῶς εἰδὼς τὰς μαντείας τοῦ Ἀπόλλωνος δημηγορῶν ἀνέφαινε· εὐθέως ἐγὼ πρώτως ἔλεγον ἔξευμενίζεσθαι τὸν θεόν· τὸν δὲ τοῦ Ἀτρέως νίὸν ὄργη κατέσχε· σὺν ταχυτῇ δὲ ἀναστὰς, ἡπεὶλησεν ἐμοὶ ἀπειλήν, η δὴ καὶ τετελεσμένη ἐστίν.

Τὴν μὲν Χρυσῆδα διὰ νεώς ταχείας ἔλληνες εὐόφθαλμοι (η ἐλίσσειν τὰς λώπας εἰδότες) ἐξ τὴν Χρύσαν παραπέμπουσι, κομίζουσι δὲ καὶ δῶρα τῷ βασιλεῖ Ἀπόλλωνι· τὴν δὲ θυγατέρα τοῦ Βρισέως νῦν νεωστὶ ἀπὸ τῆς ἐμῆς σκηνῆς ἀπῆλθον οἱ κῆρυκες ἀγοντες, ἦν μοι δεδώκασιν οἱ νιὸι τπων Ἑλλήνων· ἀλλὰ σὺ εἴ τινα δύναμιν ἔχεις, ἀντιλαβοῦ τοῦ καλοῦ παιδὸς, ἀνελθοῦσα εἰς τὸν Ὄλυμπον δεήθητι τοῦ Διός, ἐάν ποτέ τί η λόγῳ ὠφέλησας τὴν καρδίαν τοῦ Διός, η καὶ ἔργῳ πολλάκις γάρ σου ἥκουσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς καυχωμένης, ὅτε ἔλεγες, τῷ τοῦ Κρόνου νιῷ τῷ τῆς συμπιλάρσεως καὶ σκοτώσεως τῶν νεφῶν αὐτίῳ μόνη ἐν τοῖς θεοῖς ἀπρεπῇ ὄλεθρον ἀποσιβῆσα, ὅτε αὐτὸν ἥθελον συνδῆσαι οἱ λοιποὶ οὐράνιοι θεοί, η Ἡρα καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ η Ἀθηνᾶ η Παλλάς· ἀλλὰ σὺ, δθεὰ, παραγενομένη τοῦτον ἀπήλλαξας ταχέως τῶν δεσμῶν, τὸν Ἐκατόγχειρα καλέσασα ἐπὶ τὸν ύψηλὸν Ὄλυμπον, δν οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων ὄνομάζουσιν, οἱ ἄνθρωποι δὲ πάντες Αἰγαίωνα· οὗτος γάρ κατὰ τὴν ισχὺν ἀμείνων ἐστὶ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς, ος δὴ τότε ἀνελθὼν ἐκαθέζετο παρὰ τῷ νῷ τοῦ Κρόνου λαμπρυνόμενος, καὶ διαχεινόμενος διὰ τὴν δόξαν· ον δὴ καὶ ἐφοβήθησαν οἱ μακάριοι θεοί, καὶ οὐκέτι ἐδέσμευσαν τὸν Δία·

Τούτων δὴ αὐτὸν ἀναμνήσασα, πλησίον κάθισον καὶ λαβοῦ τῶν γονάτων αὐτοῦ, εἴπως ἄν ἐθελήσῃ συνάρασθαι μὲν καὶ βοηθῆσαι τοῖς Τρωσί· τοὺς δὲ Ἑλληνας ἐπὶ τε τὰς ναῦς συνελαθῆναι ποιῆσαο, καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἀναιρουμένους, ὅπως πάντες παραπολαύσωσι τοῦ βασιλέως, μάθῃ δὲ καὶ αὐτὸς ὃ νίὸς τοῦ Ἀτρέως, ὃ μέγας βασιλεὺς Ἀγαμέμνων τὴν ἑαυτοῦ βλάβημ, ὅτι τὸν κράτιστον τῶν Ἑλλήνων κατ' οὐδὲν ἐτίμησε.

Πρὸς τοῦτον δὲ ἀπερκρίνατο η Θέτις σφόφρα δακρυρροοῦσα· Οἵμοι, ᾗ τέκνον ἐμὸν, τίνος χάριν σε ἀνέθρεψα ἐπὶ κακῇ μοίρᾳ τεκοῦσα; εἴθε ἀποκείμενον ην σοί παρὰ ταῖς ναυσὶν ὀδακρύτῳ καὶ ἀβλαβεῖ καθῆσθαι, ἐπειδὴ σοι η τῆς ζωῆς μοίρα ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἐστίν, οὐκέτι σφόδρα ἐπὶ πολὺν νῦν δ' ἄμα καὶ ὀλιγοχρόνιος, καὶ ἄθλιος πλέον πάντων ἐγένουν, δι' ο δὴ ἐπὶ κακῇ μοίρᾳ σε ἔτεκον ἐπὶ τῶν οἴκων· τοῦτον δέ σοι τὸν λόγον λέξουσα τῷ Δίῳ τῷ τρέποντι τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ, ἀπέρχομαι ἐγὼ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀφ' οὐ οἱ σφοδροὶ νιφετοὶ, ἐάν γε πεισθείη· ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν παρὰ ταῖς ναυσὶ καθήμενος ταῖς ταχείαις, μνησικάκει τοῖς Ἑλλησι, ἀπὸ τοῦ πολέμου δὲ ἀγρίαν ἄγε παντελῆ· ο γὰρ Ζεὺς εἰς τὸν Ωκεανὸν